

PARAULA I VIDA

La missió ens compromet a tots

La reflexió sobre la missió evangelitzadora de l'Església en aquests dies pròxims al **Domund** ens ha de portar a estimar i a pregar pels nostres missioners de la Diòcesi i per tots els missioners d'arreu del món, i a sentir la crida a esdevenir també nosaltres persones compromeses amb la missió de l'Església. Els missioners continuen personalment anunciant Jesucrist i vessen solidaritat i amor amb les obres que acompanyen l'anunci de la fe en l'únic Redemptor de tota la humanitat. Ells van partir lluny per amor a Crist i als pobles que encara no el coneixien, i van anar per amor allà on calgués. És clar que «**la caritat és l'ànima de la missió**», com ensenya el Papa Benet XVI. La missió, si no és fruit de la caritat, si no brolla d'un profund acte d'amor diví, té el risc de quedar reduïda a una simple activitat filantròpica i social. L'amor que Déu té per cada persona constitueix el cor de l'experiència i de l'anunci de l'Evangelí, i tots els qui l'acullen es converteixen, també ells, en uns testimonis. L'amor de Déu ens fa a tots missioners d'amor i de fe.

Jesús va confiar la difusió de l'anunci d'aquest amor als seus apòstols després de la Resurrecció, i els apòstols, transformats interiorment el dia de Pentecostès pel poder de l'Esperit Sant, van començar a donar testimoni del Senyor mort ressuscitat. Després l'Església ha seguit aquesta mateixa missió, que constitueix, per a tots els creients, un compromís permanent al qual no es pot renunciar. Hem de pregar molt perquè Déu rejoyeneixi les nostres missions, i susciti nous missioners plens de l'amor de Crist i de la seva Paraula. Ells anunciaran amb paraules i sobretot amb el seu propi testimoni de vida aquesta fe que han rebut. Ja sigui lluny o ja sigui novament entre nosaltres, les Esglésies d'antiga tradició cristiana. Perquè avui, a Occident sobretot, estem vivint un temps de silenci de Déu, d'eclipsi de Déu, amb una gran intolerància envers tot el que significa el cristianisme. I molts cristians sofreixen persecució. El Parlament Europeu s'ha interessat recentment per la llibertat religiosa, per la intolerància i la persecució dels cristians al món. Vivim temps que reclamen fermesa de tots i que tornem a sembrar, amb coratge martirial; que tornem a predicar, a il·luminar les consciències amb la veritat de l'Evangelí... Missió als de lluny i missió als de prop, complementàries.

Jesús va confiar la difusió de l'anunci d'aquest amor als seus apòstols després de la Resurrecció, i els apòstols, transformats interiorment el dia de Pentecostès pel poder de l'Esperit Sant, van començar a donar testimoni del Senyor mort ressuscitat. Després l'Església ha seguit aquesta mateixa missió, que constitueix, per a tots els creients, un compromís permanent al qual no es pot renunciar. Hem de pregar molt perquè Déu rejoyeneixi les nostres missions, i susciti nous missioners plens de l'amor de Crist i de la seva Paraula. Ells anunciaran amb paraules i sobretot amb el seu propi testimoni de vida aquesta fe que han rebut. Ja sigui lluny o ja sigui novament entre nosaltres, les Esglésies d'antiga tradició cristiana. Perquè avui, a Occident sobretot, estem vivint un temps de silenci de Déu, d'eclipsi de Déu, amb una gran intolerància envers tot el que significa el cristianisme. I molts cristians sofreixen persecució. El Parlament Europeu s'ha interessat recentment per la llibertat religiosa, per la intolerància i la persecució dels cristians al món. Vivim temps que reclamen fermesa de tots i que tornem a sembrar, amb coratge martirial; que tornem a predicar, a il·luminar les consciències amb la veritat de l'Evangelí... Missió als de lluny i missió als de prop, complementàries.

A finals de l'any 2010, el Sant Pare Benet XVI ens va regalar a tots els cristians un text molt profund i suggerent sobre «**la Paraula del Senyor**» (*Verbum Domini*) en la vida i en la missió de l'Església. A la seva **tercera part**, se subratlla el deure de tots els cristians d'anunciar la Paraula de Déu en el món en el qual viuen i treballen. En el primer capítol, «**La missió de l'Església: anunciar la Paraula de Déu al món**», s'assenyala que l'Església està orientada vers el primer anunci, «*ad gentes*», a aquells que encara no coneixen el Verb, la Paraula de Déu, però també a aquells que han estat batejats però que necessiten una nova evangelització per tal de redescobrir la Paraula.

El **Domund** ens estimula a perseverar en l'oració fervorosa pels fruits de les missions arreu del món i l'ajuda als missioners, perquè es difonguin l'amor i la veritat del Crist. Però alhora, sempre ens manté atents al compromís decidit per difondre la fe i l'amor de Déu als nostres contemporanis, sempre amb l'esperança que canta el salmista: «*Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, criden de goig a la sega. Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; i tornaran cantant d'alegria duent a coll les seves garbes*» (Sl 125,6).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Beatificació d'una religiosa intrèpida

▀ Amb la presència del cardenal Angelo Amato, de tots els bisbes catalans i de més de quatre mil persones, el 8 d'octubre fou beatificada, en un envelat situat prop de la catedral de la Seu d'Urgell, la religiosa Anna Maria Janer Anglarill (Cervera, 1800 - Talarn, 1885), fundadora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, molt presents a les diòcesis catalanes i a una dotzena de països més. Dedi-

cades a l'educació d'infants i joves i a l'assistència a malalts i ancians. La festa de la Mare Janer se celebrarà cada any el dia 11 de gener. A la beatificació, hi varen assistir nombrosos pelegrins dels països on treballen aquestes religioses i la superiora general de la congregació, Irma Beretta, de nacionalitat argentina.

GLOSSA

Silenci, dolor... i esperança

Fa unes setmanes morí un infant. Tenia sis anys i tot just havia començat el primer curs de primària. Era d'excursió amb els seus mestres i companys. Mentre jugava, va morir sobtadament. La impotència davant l'esdeveniment, la tristesa i el desconsol dels qui el conegueren i l'estimaren... es feren palesos. El fill, el company, l'amic... ja no serà més entre nosaltres. La tristesa i el dolor envaïa tothom i es van fer presents els qüestionaments que sempre acompanyen la mort, i més quan ens toca de prop i quan sembla, humanament, que és fora d'hora. Un tràngol com aquest posa a prova les persones, les trasbalsa. En el silenci de l'absència, en el dolor de l'enyor, convé girar els ulls vers Déu. Ell es fa trobadís per compartir el moment i ajudar a acceptar el que costa d'entendre.

Dies després del seu enterrament, els familiars i la comunitat educativa de l'escola s'aplegaren per celebrar l'eucaristia. En iniciar-la, es llegiren unes paraules que expressaven els sentiments dels presents. En un dels paràgrafs es deia: «I, malgrat tot, en el fons del cor, intuïm que no hem de perdre el coratge: la vida és més gran del que mai podem entendre. Sentim aquest infant ben a prop i, d'alguna manera misteriosa, continua present en les nostres vides. Lluitar sense defallir contra

el sofriment i a favor de l'esperança també és una missió de la nostra escola. Com a escola cristiana que som, voldríem que la mort no tingués mai l'última paraula entre nosaltres.» Lluitar i mantenir l'esperança, confiant en Déu Pare, que ens estima. Cercar el seu acolliment en la pregària i pregar pels qui troben a faltar la persona estimada, perquè en el seu record els amari el consol i la força per continuar el dia a dia del pelegrinatge de la vida. Tenir ben present que la darrera paraula és de Déu, que acull els qui han viscut estimant i confiant en la seva misericòrdia, malgrat les pròpies flaqueces i defallences. Estimant i confiant com ho fan els infants, amb la seva fragilitat i amb la seva generositat alhora. Tenir ben present aquesta senzillesa com es recollí en la celebració en la lectura de l'Evangelí: «Us ho asseguro: si no torneu pas al Regne del cel. Així, doncs, qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi» (Mt 18,1-5). I, com els infants, deixem-nos acollir, i plorar, en la certesa que, per fosca que sigui la nit, la llum de l'Amor de Déu ens il·luminarà, forta i càlida.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

I ara han passat vint-i-cinc anys. I avui ne compleixo cinquanta. Sóc casat amb la millor de les dones, que m'estima amb passió. Tinc dotze fills bons i sans, casa pròpia i esbarjosa, una fortuna suficient a mantenir-me amb els meus, un nom honrat pels meus conciutadans, una glòria de poeta, i una salut de cos i d'esperit que no em fa enyorar els vint-i-cinc anys. Al contrari: en aquest mateix moment acabo de rellegir lo escrit vint-i-cinc anys endarrera, i dono gràcies a Déu que d'aquell jove tan decaigut moralment n'hagi volgut fer l'home que ara em sento.

(Notes autobiogràfiques, 10-10-1910)

DIUMENGE XXXI DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 1,14b-2,2b.8-10)

Jo sóc el rei dels reis, diu el Senyor de l'univers, i tots els pobles revereixen el meu nom. I ara, sacerdots, us adverteixo que si no feu cas de mi, si no esteu atents a honorar el meu nom us trauré el poder de beneir. Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví, diu el Senyor de l'univers. Per això, jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia, tal com vosaltres ho heu fet amb mi, per no haver seguit els meus camins i haver jutjat amb parcialitat.

No tenim tots un mateix pare? No ens ha creat el mateix Déu? Per què som deslleials els uns amb els altres i violem així l'aliança dels nostres pares?

► Salm responsorial (130)

R. *Guardeu-me en pau als vostres braços, Senyor.*
El meu cor no és ambiciós, Senyor, / no són altius els meus ulls; / visc sense pretensions de grandeses, / o de coses massa altes per a mi. R.
Em mantinc en una pau tranquil·la, / com un nen a la falda de la mare, / tot esperant els vostres dons. R.
Israel espera en el Senyor / ara i per tots els segles. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 2,7b-9.13)

Germans, entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills. Així amb el desig de guanyar-vos, no solament us volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us vam fer estimar: Ja recordeu, germans, com era el nostre esforç i el nostre cansament: per no ser una càrrega a ningú, treballàvem nit i dia, mentre us anunciàvem la Bona Nova de Déu. I ara no deixem mai de donar gràcies a Déu, recordant que, quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu, l'acol·líreu com allò que és de veritat: no paraula d'homes, sinó paraula de Déu, que treballa eficaçment en vosaltres, els que heu cregut.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 23,1-12)

En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: «Els mestres de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen farcells pesadíssims i els carreguen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit. En tot obren per fer-se veure de la gent. Per això es fan ben grosses les filacteries, i les borles, ben llargues; els agrada d'ocupar els primers llocs a taula i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el nom de "rabí", o sigui "mestre".

Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir "guies", perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit.»

► Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 1,14b-2,2b.8-10)

«Yo soy el Gran Rey, y mi nombre es respetado en las naciones —dice el Señor de los ejércitos—. Y ahora os toca a vosotros, sacerdotes. Si no obedecéis y no os proponéis dar gloria a mi nombre —dice el Señor de los ejércitos—, os enviaré mi maldición. Os apartasteis del camino, habéis hecho tropezar a muchos en la ley, habéis invalidado mi alianza con Leví —dice el Señor de los ejércitos—. Pues yo os haré despreciables y viles ante el pueblo, por no haber guardado mis caminos, y porque os fijáis en las personas al aplicar la ley.

¿No tenemos todos un solo padre? ¿No nos creó el mismo Señor? ¿Por qué, pues, el hombre despoja a su prójimo, profanando la alianza de nuestros padres?»

► Salmo responsorial (130)

R. *Guarda mi alma en la paz, junto a ti, Señor.*
Señor, mi corazón no es ambicioso, / ni mis ojos altaneros; / no pretendo grandezas / que superan mi capacidad. R.
Sino que acallo y modero mis deseos, / como un niño en brazos de su madre. R.
Espere Israel en el Señor / ahora y por siempre. R.

► Lectura del primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 2,7b-9.13)

Hermanos: Os tratamos con delicadeza, como una madre cuida de sus hijos. Os teníamos tanto cariño que deseábamos entregaros no sólo el Evangelio de Dios, sino hasta nuestras propias personas, porque os habíais ganado nuestro amor. Recordad si no, hermanos, nuestros esfuerzos y fatigas; trabajando día y noche para no serle gravoso a nadie, proclamamos entre vosotros el Evangelio de Dios. Esta es la razón por la que no cesamos de dar gracias a Dios, porque al recibir la palabra de Dios, que os predicamos, la acogisteis no como palabra de hombre, sino, cual es en verdad, como palabra de Dios, que permanece operante en vosotros los creyentes.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 23,1-12)

En aquel tiempo, Jesús habló a la gente y a sus discípulos, diciendo: «En la cátedra de Moisés se han sentado los escribas y los fariseos: haced y cumplid lo que os digan; pero no hagáis lo que ellos hacen, porque ellos no hacen lo que dicen. Ellos lían fardos pesados e insoportables y se los cargan a la gente en los hombros, pero ellos no están dispuestos a mover un dedo para empujar. Todo lo que hacen es para que los vea la gente: alargan las filacterias y ensanchan las franjas del manto; les gustan los primeros puestos en los banquetes y los asientos de honor en las sinagogas; que les hagan reverencias por la calle y que la gente los llame maestros.

Vosotros, en cambio, no os dejéis llamar maestro, porque uno solo es vuestro maestro, y todos vosotros sois hermanos. Y no llaméis padre vuestro a nadie en la tierra, porque uno solo es vuestro Padre, el del cielo. No os dejéis llamar consejeros, porque uno solo es vuestro consejero, Cristo. El primero entre vosotros será vuestro servidor. El que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

Jesús i els fariseus. Pintura d'Strozzi, Galleria degli Uffizi, Florència

Hermanos: Os tratamos con delicadeza, como una madre cuida de sus hijos. Os teníamos tanto cariño que deseábamos entregaros no sólo el Evangelio de Dios, sino hasta nuestras propias personas, porque os habíais ganado nuestro amor. Recordad si no, hermanos, nuestros esfuerzos y fatigas; trabajando día y noche para no serle gravoso a nadie, proclamamos entre vosotros el Evangelio de Dios. Esta es la razón por la que no cesamos de dar gracias a Dios, porque al recibir la palabra de Dios, que os predicamos, la acogisteis no como palabra de hombre, sino, cual es en verdad, como palabra de Dios, que permanece operante en vosotros los creyentes.

Vosotros, en cambio, no os dejéis llamar maestro, porque uno solo es vuestro maestro, y todos vosotros sois hermanos. Y no llaméis padre vuestro a nadie en la tierra, porque uno solo es vuestro Padre, el del cielo. No os dejéis llamar consejeros, porque uno solo es vuestro consejero, Cristo. El primero entre vosotros será vuestro servidor. El que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

COMENTARI

Una comunitat de germans

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14 □ **dimarts**: Ap 7, 2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a ■ **dimecres**: Lccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 129 / 2Co 1,6-10 / Jn 14,1-6 ■ **dijous** (□ Urgell): Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15,1-10 □ **divendres**: Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8 ■ **dissabte**: Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15 ■ **diumenge** vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Sv 6,13-17 / Sl 62 / 1Te 4,13-18 / Mt 25,1-13.

La nostra societat està acostumada a fer distincions de tota mena entre les persones i a valorar les unes per sobre de les altres. Donem més o menys importància a cadascú segons la seva categoria social, els títols acadèmics o d'altre tipus que té, la seva fama o el seu poder, etc. De vegades tan sols pels diners o les riqueses que posseeix: els rics són més ben vistos que els pobres! Hi ha un afany generalitzat de reconeixement i de poder; ens agrada ser aplaudits i lloats, i molta gent fa el que sigui per tenir una mica de fama.

Ja en temps de Jesús, aquesta tendència era present tant en el món civil, per exemple entre els governants

de les nacions, com en el món religiós, entre els mateixos mestres de la Llei. En contrast radical amb aquesta dinàmica, Jesús diu als seus seguidors que han de formar una veritable fraternitat, on tots tinguin la mateixa importància i la mateixa dignitat.

És evident que a l'interior de la comunitat, com en qualsevol grup humà, hi haurà sempre tasques i responsabilitats molt variades. La diferència és que això no ha de provocar lluites de poder entre les persones. Més encara, la voluntat de tots ha de ser viure al servei dels altres. Jesús arriba a dir: «Qui vulgui ser important entremig vostre, que es faci el vostre servidor,

i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots.»

La fraternitat universal és un ideal evangèlic irrenunciable que hauria d'acabar aportant a la humanitat una justícia i una convivència de les quals encara estem molt lluny. Mentrestant, la comunitat cristiana ha de ser l'àmbit on aquest ideal es visqui i es pugui expandir. Per això cal que en l'Església i en cada una de les comunitats que la formen ningú no busqui ser servit, sinó servir, no busqui ser aplaudit, sinó ser útil, no busqui els primers llocs sinó la posició des de la qual pugui ajudar millor els altres.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

2. L'estructura del parenostre

Lluc ens ha transmès una versió més curta del parenostre. La versió de Mateu és la que l'Església ha adoptat en la pregària. La discussió sobre quina de les dues versions és la més antiga no és inútil, però tampoc no és decisiva. Tant en una com en l'altra puguem juntament amb Jesús. En la versió de Mateu trobem desplegat el que en la versió de Lluc només s'insinua.

Mirem ara l'estructura del parenostre tal com Mateu ens l'ha transmès. Consisteix en una invocació i set peticions. Tres són peticions en segona persona del singular —«tu»— i quatre són peticions en primera persona del plural —«nosaltres». Les tres primeres peticions es refereixen a Déu mateix en aquest món, les quatre que segueixen tracten de les nostres necessitats, esperances i misèries. Es podria comparar la relació entre aquestes dues parts amb la que hi ha entre les dues taules del decàleg, que, en el fons, no són més que el desplegament de les dues parts del manament principal de la Llei: l'amor

de Déu i del proïsme, les instruccions que assenyalen el camí de l'amor.

Semblantment, en el parenostre es comença per establir la primacia de Déu, de la qual segueix espontàniament la cura per una existència humana autèntica. Aquí també es tracta del camí de l'amor que, al mateix temps, és camí de conversió. L'home només podrà pregar correctament si comença per situar-se en la veritat. I la veritat és: «Primer Déu i el seu regne» (cf. Mt 6,33). Primerament, cal que sortim de nosaltres mateixos i ens obrim a Déu. Res no podrà sortir bé si no comencem per posar-nos en ordre amb Déu. Per això, el parenostre comença per Déu i, a partir d'ell, ens mena al camí de l'home. I així baixem fins al graó de l'amenaça més pregonada de l'home, fins allà d'on el Maligne ens sotja: la imaginació ens presenta la imatge del dragó apocalíptic que combat contra els homes «que guarden els manaments de Déu i mantenen ferm el testimoni de Jesús» (Ap 12,17).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

ENTREVISTA

DANIEL GIRALTE-MIRACLE

Gaudí al Vaticà

Del proper 24 de novembre al 15 de gener de 2012, el Braccio de Carlo Magno del Vaticà acollirà l'exposició *Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, organitzada per la Fundació Sagrada Família, la Fundació Joan Maragall i AC/E Acció Cultural Espanyola. Aquesta exposició, que mostrarà la relació entre l'art, l'arquitectura i la transcendència de la mà d'Antoni Gaudí, es complementarà amb un seguit d'activitats institucionals i acadèmiques per donar a conèixer diversos aspectes de la cultura i de l'Església catalana —la del temps de Gaudí i l'actual. Daniel Giralte-Miracle, crític, historiador de l'art i especialista en Gaudí, és el comissari de la mostra.

Expliqueu Gaudí a través dels conceptes art, ciència i espiritualitat. Per què?

Perquè aquests tres conceptes estan presents en l'obra de Gaudí i especialment en la Sagrada Família, on no es poden separar perquè l'un és el suport de l'altre. Per la seva innovació, la dimensió artística probablement és la que atreu més gent, però cal endinsar-se en la seva obra per descobrir les múltiples aportacions tècniques que va fer a l'arquitectura i per descobrir darrera d'elles el substrat espiritual que l'inspirava.

Creu que aquesta mostra pot ajudar perquè Gaudí sigui beatificat?

Hi ha moltes versions sobre la vida de Gaudí, però a mesura que es va estudiant més i es van coneixent més dades descobrim que era un home de fe, devot, que vivia de prop l'Església i les seves inquietuds i que amb la seva obra, en particular la Sagrada Família, va voler expressar la grandesa del missatge cristià. Per tant, una figura així és perfectament beatificable.

Coneixent l'obra de Gaudí la nostra fe pot arribar a ser més forta, més ferma?

Gaudí és allionador en aquestes tres àrees —art, ciència i espiritualitat. Artísticament és un agosarat creador dels llenguatges plàstics, científicament aporta innovadors mètodes constructius i espiritualment la seva obra és un testimoni permanent de la seva fe. Mai establí distincions entre el profà i el diví. El transcendent és present en totes les seves obres, per la qual cosa és evident que si t'hi acostes amb els ulls oberts aquesta dimensió profunda et refermarà en les teves conviccions.

Òscar Bardají i Martín

«Le sorprendió la muerte»

La escritora y poeta nicaragüense Claribel Alegría recibió la formación literaria del premio Nobel Juan Ramón Jiménez, y al serle concedido a ella el Premio Neustadt 2006 (EE.UU.), en reconocimiento a su producción literaria, manifestó:

—«Siempre me ha extrañado cuando dicen que a alguien *le sorprendió la muerte*. Yo no quiero que me sorprenda la muerte, sino salirle al paso y decirle: «Aquí estoy»».

Montaigne afirmaba: «El que enseñase a los hombres a morir... les enseñaría a vivir.»

Senancour rubricaba: «Si sólo nos aguarda la nada —cenizas—... ¡se acabó la justicia!»

Chateaubriand decía: «Es en la muerte donde el cristiano triunfa.»

Charasson constataba: «¡Qué pobre es un amor... que no puede durar!»

San Agustín escribía: «La muerte es la compañera del amor, la que abre la *puerta* —imagen que el Vaticano II usa— y nos permite llegar a Aquel que amamos.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

30. † Diumenge XXXI de durant l'any. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Dilluns. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. † Dimarts. Tots sants.

2. Dimecres. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. Dijous. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innombra-

bles màrtirs de Saragossa; santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

4. Divendres. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prevere, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. Dissabte. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe; santa Bertil·la, abadessa; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Sta. Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).

INTENCIONS DEL SANT PARE (novembre)

General: Per les esglésies catòliques orientals, que tots estimem la seva tradició.

Missionera: Que l'Àfrica trobi en Crist la reconciliació i la justícia.

EDUCAR

Las virtudes del voluntariado

En una entrevista a Luis Rojas Marcos, el periodista le preguntó si tenía una receta para ser feliz y el psiquiatra contestó que, entre otras cosas necesarias, «hay que

unir cierta dosis de espiritualidad a través del amor y la solidaridad: yo recomiendo una hora de voluntariado a la semana».

¡Buena receta, querido amigo! Dedicar parte de nuestro tiempo a los más necesitados es un deber que no podemos eludir y que nos hará sentirnos satisfechos. No olvidemos que todos, todos, en este mundo tenemos una hipoteca social que cumplir.

A los jóvenes pacientes que presentan un cuadro de extrema apatía, desánimo total y vacuidad interior, y que ya han coqueteado con las drogas o el desmesurado culto al cuerpo (anorexia, bulimia, vigorexia, etc.) e incluso han bordeado la depresión y los intentos de suicidio, les recomiendo también las virtudes del voluntariado. «¿Por qué no te pasas un sábado por la mañana por los comedores de indigentes que las Misioneras de la caridad, las religiosas de la Congregación de la Madre Teresa de Calcuta, tienen en el barrio del Raval de Barcelona y así ayudas a servir comidas?», dejo caer como una sugerencia más.

Y les aseguro que quienes recogen este consejo acostumbran a salir airoso del pozo negro en el que se encuentran atrapados.

(Los jóvenes interesados en ejercer como voluntarios en ONG lo tienen muy fácil contactando con el web www.locosdelacolina.com. En ella encontrarán iniciativas de voluntariado dirigidas por mi hijo primogénito Pablo, quien lleva dos años dedicado a ellas, tanto en la India como en España).

Dr. Paulino Castells
(*Tenemos que educar*, Ed. Península.
Hem d'educar, Ed. Columna)

Missa d'Acció de Gràcies a Cervera per la beatificació

La ciutat de Cervera es va vestir de gala el diumenge 9 d'octubre al matí, per a rebre els centenars de pelegrins que van participar en la Missa d'Acció de Gràcies per la beatificació de la Venerable Anna Maria Janer, a l'església de Santa Maria.

Prop de 2.000 persones van seguir la celebració solemne, durant la qual van professar com a religioses cinc germanes de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família, la congregació religiosa que fundà la Mare Janer. Cinc noies, de diferents edats i països, van emetre els seus primers vots davant de la resta de companyes de Congregació que formaven un grup molt nodrit dels assistents: Reina Maria Guzmán Lara, Natalia Karina Medina, Rosaura Morales Rosas, Milena Ocampo Muñoz i Leticia Vega Gutiérrez.

El Bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, que va presidir la celebració, va recomanar a les noves germanes, tot recordant les virtuts de la Mare Janer, de seguir el seu exemple generosament.

Mons. Novell va concelebrar acompanyat de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, l'Arquebisbe de Còrdova (Argentina), Mons. Carlos Nájiz, i l'Arquebisbe de Michoacan (Mèxic), Mons. Alberto Suárez-Inda. També hi assistiren una dotzena de sacerdots de la diòcesi de Solsona i Mn. Josep M. Mauri, Vicari General del Bisbat d'Urgell.

Anna Maria Janer ja és beata

La Serventa de Déu, Anna M. Janer Anglarill, és beata després de l'Eucaristia celebrada dissabte dia 8, en un gran envelat situat als afores de la ciutat de la Seu d'Urgell, on s'hi va arribar en processó des de la Catedral. Hi assistiren més de 4.500 persones. Després de les paraules inicials del Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, Cardenal Angelo Amato, i del cant del Kyrie interpretat pel Cor dels Petits Cantors Lliures d'Andorra, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i la Postuladora General de la Causa, Gna. Pilar Adín, van demanar al Cardenal Amato, com a representant del Sant Pare Benet XVI, la beatificació de la Serventa de Déu, Anna Maria Janer Anglarill.

Una de les religioses que va iniciar la causa de beatificació, i el Dr. Antoni Vives, metge que va certificar la curació miraculosa per intercessió de la Mare Janer, van dur les relíquies fins a l'altar.

El Cardenal Amato, a la seva homilia, es va adreçar als fidels en català per encoratjar-los a seguir l'exemple de la Mare Janer, «una dona catalana d'una peça», i mantenir-se fermes en la fe i forts en l'esperança, especialment en una època de dificultats com l'actual.

L'Arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives va encetar la seva allocució final expressant l'agraïment al Cardenal Amato per una jornada que «marcarà el present i el futur de la nostra Església diocesana». L'Arquebisbe Joan-Enric va expressar el desig que el sepulcre de la Mare Janer esdevingui lloc de pelegrinatge, i va finalitzar agraint «la bellesa de la santetat d'una dona com Anna Maria Janer: demanem perquè intercedeixi per nosaltres i ens ajudi a ser millors cristians».

La Superiora General de la Congregació, Gna. Irma Beretta, va manifestar que senten que «els passos que va iniciar la nostra fundadora els continuem avui nosaltres, dirigits vers Crist i vers el món actual, tan necessitat d'un missatge d'esperança».

L'acte comptava també amb la presència del Nunci de Sa Santetat, Mons. Renzo Fratini; el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach i l'Arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, així com l'Arquebisbe de Valladolid i Vicepresident de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez; i la pràctica totalitat de Bisbes de les Diòcesis catalanes i l'Abat de Montserrat, a més d'altres prelats de la resta del territori espanyol i també de Mèxic, Perú i Argentina, i uns 200 preveres.

En representació del Parlament de Catalunya hi assistia la seva Presidenta, Núria de Gispert, mentre que el Govern de la Generalitat de Catalunya estava representat per la seva Vicepresidenta, Joana Ortega, i per la Consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, a més del Director General d'Afers Religiosos, Xavier Puigdollers. També hi assistiren representants de les principals institucions del Principat d'Andorra: Mònica Bonell, Subsíndica del Consell General de les Valls d'Andorra; i Roser Suñé, Ministra d'Educació, Joventut i Esports del Govern d'Andorra.

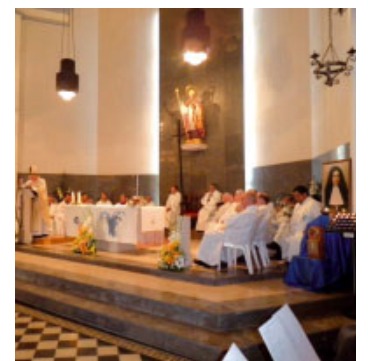
Missa d'Acció de Gràcies a Talarn

Prop de 350 persones assistiren el passat 10 d'octubre a la Missa d'Acció de Gràcies que es va celebrar a l'església parroquial de Talarn, al Pallars Jussà, on va morir la beata l'any 1885.

Els actes van començar amb una pregària al cementiri, on varen romandre les despulles d'Anna Maria Janer abans de ser traslladades a la Seu d'Urgell, on són a l'actualitat. En un petit acte al qual van assistir l'Alcalde de Talarn, Lluís Oliva, i la major part de regidors del consistori, el Coronel responsable de l'Acadèmia Militar CI-TA, i les religioses; la Gna. Irma Beretta, Superiora General de la congregació, va destacar el tarannà conciliador de la Mare Janer més enllà de posicions polítiques. Mons. Joan-Enric Vives, que va presidir tots els actes, va fer la pregària.

Després de la comitiva es dirigí a l'Ajuntament on l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra va signar el llibre d'honor, així com també ho va fer la Gna. Irma Beretta.

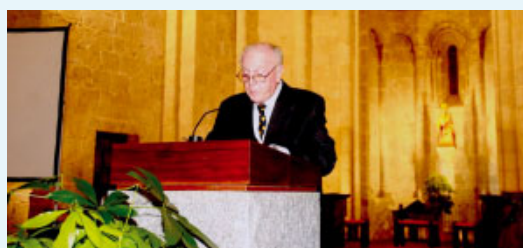
Tot seguit, les autoritats feren un recorregut pels indrets més destacats de la població fins arribar a la casa on va morir la nova beata.

LA PLETA

El testimoni del metge que va certificar la guarició, moment vibrant de la vetlla de pregària

El Dr. Antoni Vives, que va formar part de l'equip de set metges que van confirmar el miracle del guariment d'Anna Padrós per intercessió d'Anna M. Janer, va ser un dels moments més vibrants i emotius de la vetlla de pregària celebrada divendres a la nit en motiu dels actes de beatificació de la fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell de la Seu. Antoni Vives va conèixer personalment Anna Padrós, que patia una poliartròsi degenerativa. El seu testimoni va provocar forts aplaudiments dels pelegrins i una forta corrent d'emoció. A la vetlla hi van assistir, a més de l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives i membres de la Cúria urgellenca, el Vicepresident de la CEE, Mons. Ricardo Blázquez, el Bisbe de Solsona, Mons. Xavier

Novell i el Bisbe emèrit de Solsona, Mons. Jaume Trasserra, la Superiora General de la Congregació, Gna. Irma Beretta, i l'Alcalde de la Seu d'Urgell, Il·lm. Sr. Albert Batalla. Els fidels i pelegrins van omplir de gom a gom la Catedral.

En el seu testimoni, el Dr. Vives explicà que a «l'Asil municipal del Parc de la Ciutadella de Bar-

celona, hi havia una petita comunitat de religioses de la Sagrada Família d'Urgell, que atenia als ancians i discapacitats que hi estaven ingressats.

»Fa 55 anys, durant una visita rutinària a una germana intervinguda anteriorment a l'Hospital de Sant Pau, la Superiora d'aquell recinte, em va explicar el cas d'una resident, Anna Padrós Sellés, de 53 anys, sentenciada per diferents metges a una invalidesa permanent, i que en el curs d'una novena invocant la intercessió de la Serventa Anna M. Janer Anglarill, de sobte es va poder aixecar i caminar lliurement, sense cap ajut. La Superiora sol·licitava col·laboració en forma d'un estudi clínic, que objectivés, en la mesura possible, totes les circumstàncies. Així ho vaig fer, amb la millor voluntat».